

DONA DE VIDRE

Vaig aparcar davant de la casa de la meva tieta, darrere del cotxe del meu cosí, en mig d'un gèlid poble lleidatà.

Maite, la meva cosina, va obrir la clau de pas de l'aigua, i va encendre totes les estufes, dues per estança, en un intent d'escalfar aquella vella masia de poble.

Jo, mig atordida, voltava pel passadís, errant d'habitació en habitació. La veu de la meva mare ressonava en aquelles centenàries parets, plorava i es lamentava, per després riure i tornar a plorar.

Laia, la cosineta, va començar a cridar, - Que cau aigua!. La meva mare i jo vam córrer cap a l'habitació més petita. Un doll d'aigua que sortia d'una escletxa del sostre queia damunt del llit. De mica en mica, s'anava formant un bassal que regalimava cap a terra. L'esgarrat crit que va sortir de la gola de la meva mare va fer ressó al fons del meu cervell. Les vaig fer fora del dormitori i vaig desendollar les estufes. Vaig eixugar l'aigua amb unes tovalloles i una fregona, mentre mirava com creixia, més i més, el trau del sostre dividint l'habitació en dos. Casa seva també plora! -vaig pensar-. Em vaig endur el matalàs d'aquella habitació, i allà, sota del llit, la vaig trobar. Vella i rovellada. Una agulla de fer ganxet. Em va venir la imatge d'un fil de cotó vermell que enroscat entre els dits de la meva tieta m'ensenyava a cosir. Vaig trencar a plorar alhora que recollia els trossos de guix humit d'aquella casa ferida. Les primeres llàgrimes divuit hores després de la seva mort.

Teresa era una dona que passava inadvertida per a la gent. En les reunions familiars semblava que fos invisible ja que normalment no participava en les converses, preocupada com estava que tothom estigués ben servit.

La seva vida va ser una entrega cap els altres. Cobrint totes les necessitats del pare, marit, fills i nets. Sense tenir en compte les seves, perquè ni tan sols sabia que tenia dret a tenir-les.

Com aquella vegada, quan jo era petita i els meus pares es van separar, la meua mare esgotada i deprimida no s'aixecava del llit, i el meu germà i jo, perduts, no sabíem què fer nedant enmig d'aquells gemecs, crits i plors que sortien del cor de la meua progenitora. Un huracà de fets sense control, d'intents de suïcidi, d'hores sense son en un temps sense hores. El dia i la nit barrejats en un mateix espai.

Fins que va arribar la seva veu que ens va cobrir de vidres totes les finestres, el meu germà i jo vam deixar de sentir les esgarrifances d'aquell vendaval. Era la Teresa, la dona de vidre, que ens va cuidar i protegir a tots.

Així va viure ella. Com els vidres de les finestres que et protegeixen del vent, la pluja i el fred, no hi penses mai en ells i no els trobes a faltar fins que no es trenquen. Teresa era una dona transparent, feta de vidre!

Quantes dones de vidre! nascudes abans de la guerra, que no van saber mai que podien triar la seva vida i que, des de petites, les van posar al servei dels altres, fent-ho d'una manera generosa, altruista i invisiblement... de vidre.

Que la teua harmonia... de vidre, m'acompanya allà on vagi.